THOMAS
A GŐZMOZDONY

A nagy felfedezés

Mesekönyv az egész estés film alapján

A MAGAZIN HAVONTA AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL!

Minden számhoz ajándék!

© 2009 Gullane (Thomas) Limited

EGMONT

www.egmont.hu

THOMAS
A GŐZMOZDONY

A nagy felfedezés

Thomas the Tank Engine & Friends ™
CREATED BY BRITT ALLCROFT
Based on the Railway Series by the Reverend W Awdry
© 2009 Gullane (Thomas) LLC. A HIT Entertainment company.
Thomas the Tank Engine & Friends and Thomas & Friends are trademarks of Gullane (Thomas) Limited.
Thomas the Tank Engine & Friends and Design is Reg. U.S. Pat. & Tm. Off.

Minden jog fenntarva!

A kiadvány eredeti címe: Thomas and the Great Discovery
Kiadja az Egmont-Hungary Kft., Budapest, 2009.
A kiadásért felel a kiadó ügyvezetője
Szerkesztette: Tomanné Jankó Katalin
Nyomdai előkészítés: Novák Tamás
Nyomdai kivitelezés: Gelbert Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Gellér Róbert ügyvezető igazgató
www.egmont.hu

Tilos a művet vagy bármely részletét bármiféle információhordozón, akár grafikusan, elektronikusan, mechanikusan, fotó- vagy fénymásolási eljárással vagy bármely más módon sokszorosítani, továbbítani, közvetíteni és tárolni a jogadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

épen sütött a nap Sodor-sziget fölött. A nagy ünnepre készülődött
mindenki, a Sodor-napra. Thomas és James is izgatottak voltak.
két mozdony versenyezni kezdett, ki ér hamarabb a dokkokhoz.
A nyertes kapja majd a „különleges feladatot”.
– Én fogok nyerni! – tülkölt vidáman Thomas.
– Soha! Mert én! – sípolt vissza James.
A szélnél is sebesebben száguldottak,
mintha puskából lőtték volna ki őket.
Hol James járt elöl, hol Thomas vette át a vezetést.

Így érték el a dokkot. Az egész terület olyan volt, mint egy
felbolydult méhkaptár: bárkák jöttek-mentek,
rakodó daruk hajlongtak, forogtak, vagonok csattogtak, gurultak.

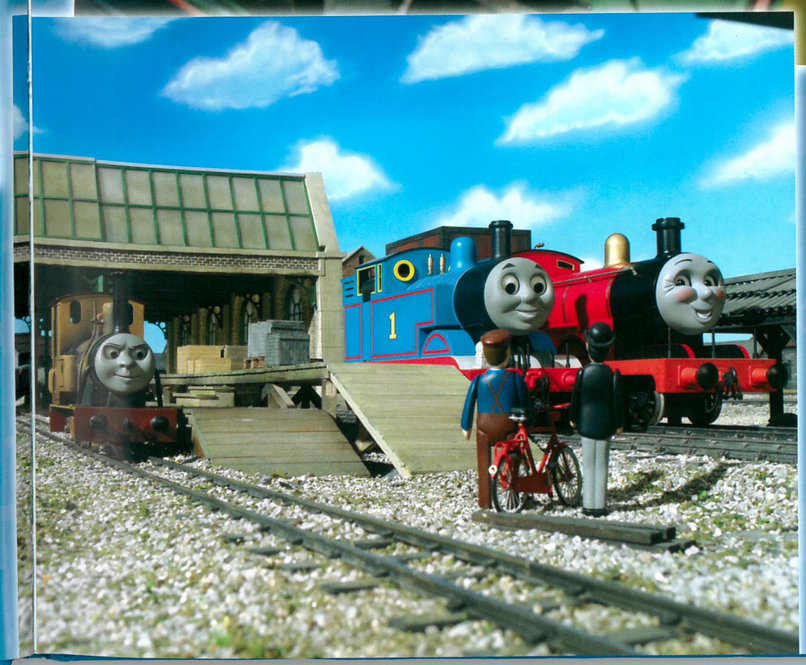

Thomas egy hajszállal
előbb ért célba James
előtt. – Én nyertem!
– lihegett boldogan.
– Hurrá! Nem volt
szerencséd, James!
A piros mozdony
arca talán szégyenében
vagy zavarában pirosabb
volt a fényezésénél.
– A visszafelé úton,
Tidmouthba biztosan
én nyerek.

– Mindketten ügyesek voltatok – zárta le a vitát Mr. Percival hangosan. – James, te itt maradsz a dokkban, és átveszed a hajók szállítmányát. – A „különleges feladat” pedig a nyertest, Thomast illeti. – A kis kék mozdony alig bírt magával. – Duncannel fogsz dolgozni. Farönköket hoztok le a hegyekből a dokkba. Ez igen fontos feladat! Thomas csalódottan pöffentett egyet. Szívesebben dolgozott volna a kikötőben.

Duncan ráadásul komisz mozdony volt, előszeretettel gúnyolt nagyobb mozdonyokat, főleg Thomast!
– Duncan, kérlek, figyelj Thomasra! – mondta még búcsúzóul Mr. Percival.
– Azért mondta ezt a Sovány Ellenőr, mert ti, fővonalbeli mozdonyok nem ismeritek a hegyek közti vágányokat – cukkolta a kis kék mozdonyt Duncan.

– Ez így igaz. Meg azért is osztottak engem melléd, mert ti, kis mozdonyok csak nagyon kis rakományt tudtok elszállítani – vágott vissza Thomas.

Később az átrakodó-pályaudvaron találkoztak megint. – Csak ennyit bírsz? – gúnyolódott Thomas. Duncan nagyon megsértődött. S ahogy nézte a nehéz rakománnyal útnak induló kék gőzöst, eszébe ötlött egy csel.
– Tudok egy rövidebb utat a kikötőbe, de ahhoz át kell menned a folyó fölötti hídon. Az pedig nagyon magas ám! – Thomas bizonytalan arcát látva hozzátette. – Csak nem fél egy olyan nagy mozdony, mint te?
– Persze, hogy nem – húzta fel az orrát Thomas. Mutasd az utat, légy szíves!

Hamarosan
az elágazáshoz értek.
– Ez a régi vágány
vezet a hídhoz
– pöffentett Duncan.
– Ha átjutsz rajta,
onnan már lejtmenetben
egyenesen a kikötőbe visz.
– Köszönöm, Duncan.
– És Thomas
folytatta útját.

Ám Duncan nem tudta, hogy a híd már nem volt biztonságos.
Nagyon rég nem használták már. Thomas lassan döcögött felé.
eglehetősen rozogának látszott. És igen magasnak... a szakadék
edig igen mélynek. A kis kék mozdony hallotta, ahogy néhány
szikladarab lehullik. Egy kicsit megijedt.

– Szeretem a hidakat. Ez a példány azonban nagyon magas
ondolta. – Talán ha óvatosan pöfögök át rajta, észre sem veszem
és már át is érek – biztatta magát.
Már a híd feléhez ért, az aláhulló szikladarabok zaja egyre
hangosabb lett. A híd remegni és rázkódni kezdett.
Ez ugyan nagyon nem tetszett Thomasnak,
de mindenáron át akart jutni a túloldalra.
Ekkor egy erőteljes reccsenést hallott. Kereke előtt
a híd fele kezdett elválni a sziklafaltól...
– Ezer szikra és parázs! – kiáltott Thomas.
– Biztonságba kell jutnom.

Nagyon óvatosan, fordulatról
fordulatra hátrálni kezdett.
És akkor egy újabb reccsenést
hallott. A hídból leszakadt
egy hatalmas darab,
és lezuhant a mélybe.
Élete legnagyobb gőzfelhőjét
pöffentve tolatott vissza Thomas.
– Megmenekültem! – sóhajtotta.
Thomas boldogtalanul pislogott
a szakadékba.
– Szent szeneslapát!

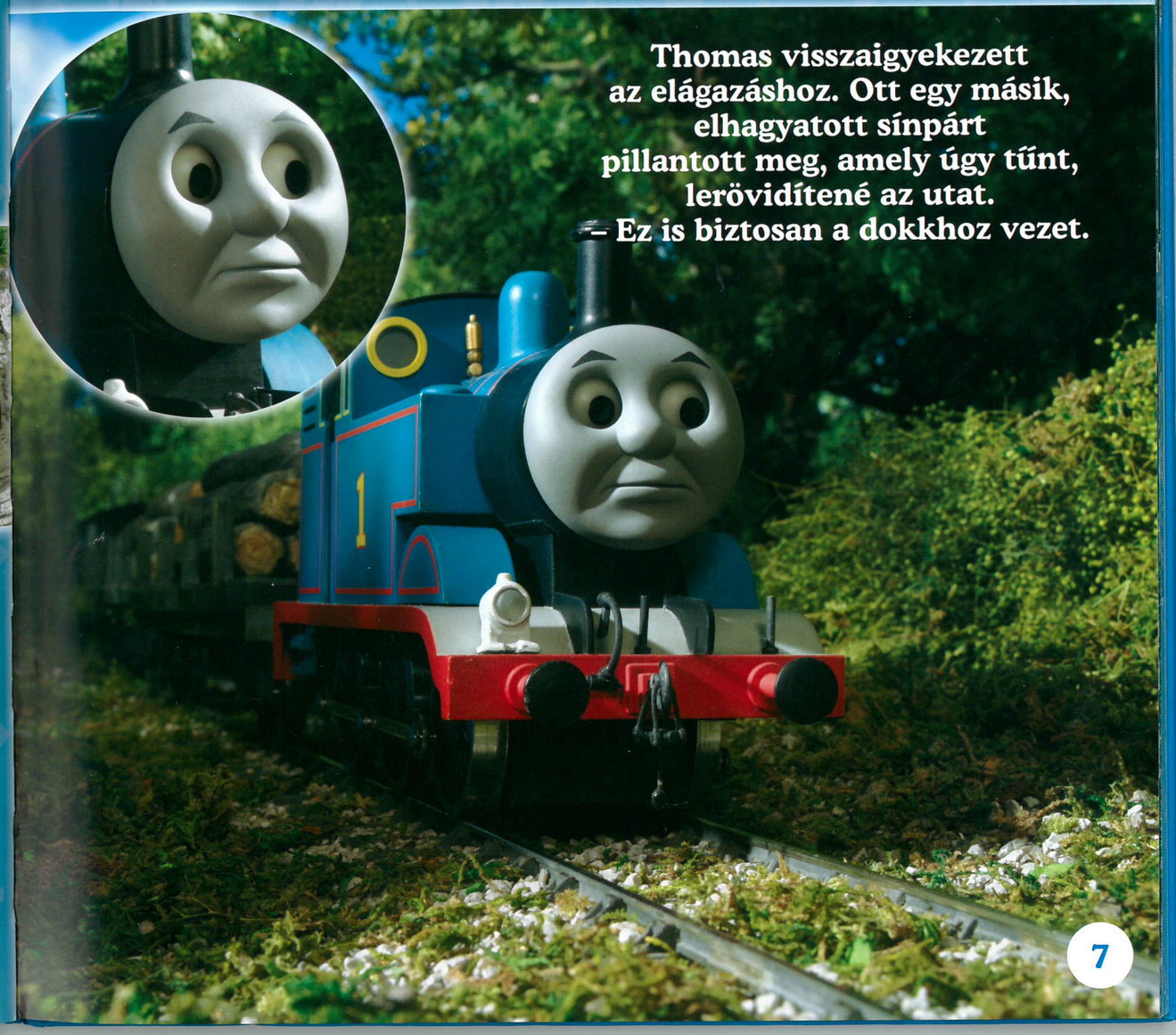

Thomas visszaigyekezett
az elágazáshoz. Ott egy másik,
elhagyatott sínpárt
pillantott meg, amely úgy tűnt,
lerövidítené az utat.
– Ez is biztosan a dokkhoz vezet.

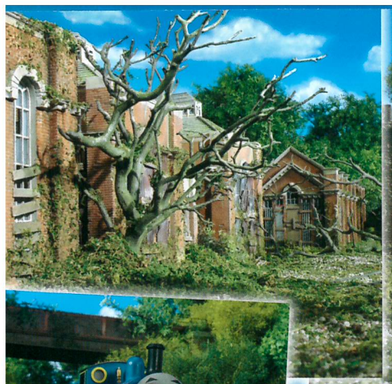

Rákanyarodott hát erre a meredek vágányra. A síneket vastagon benőtte a fű, a gyom.
– Már nagyon régen nem járhatott erre senki – pöfögte magában.
Aztán tátva maradt a szája a meglepetéstől.
Egy elfeledett, elhagyott, romos városba ért.
Mindent vastagon benőtt a gaz, minden rozsdás volt, és néma csöndbe burkolózott. Thomas még sohasem járt ilyen ámulatba ejtő helyen.
– Furcsa egy hely ez! – füttyentett, majd továbbdöcögött.
– Mennyi épület! Ez valaha biztosan egy város volt. El kell mesélnem a többieknek!

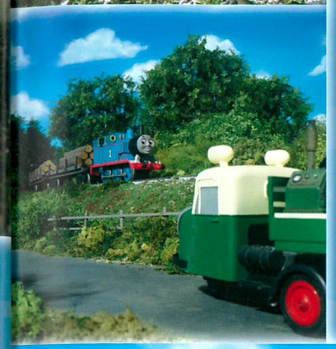

Thomas ezen a régi vágányon zakatolt a rakpartra. Útközben találkozott Madge-dzsal, a teherautóval, és elbeszélte neki, mit látott. Másnap egész Sodort bejárta a kis kék mozdony felfedezésének híre. A Kövér Ellenőr, aki Haroldtól szerzett tudomást a dologról, azonnal látni akarta a rejtett várost.

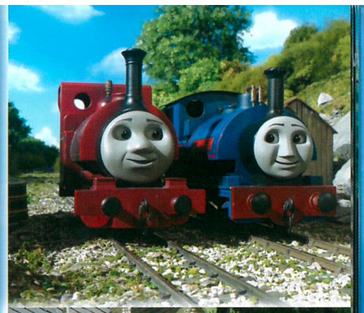

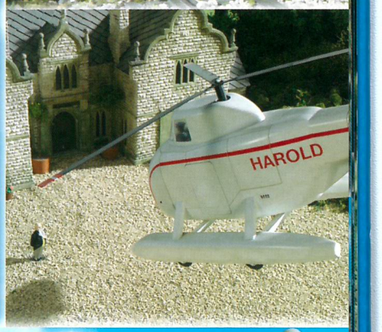

– Thomas, csodálatos felfedezést tettél! Ez a Nagy Waterton. Fontos város volt akkoriban, amikor Sodorra először jöttek gőzmozdonyok – magyarázta a Kövér Ellenőr. – Azért nevezték el Watertonnak, mert az itteni források látták el vízzel a sziget összes települését.
– És most senki sem lakik itt? – kérdezte Thomas.
– A források kiszáradtak, a lakók más városokba költöztek. A régi térképek elvesztek, az újakon nem jelölték a települést, az emberek lassan elfeledték Watertont.
– De most előkerült! – kiáltotta boldogan Thomas.
– És ha szorgalmasan dolgozunk rajta, akkor a nagy sodori ünnepnapig elkészülhetünk az újjáavatásra.

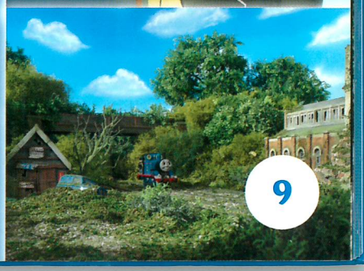

– Fel is hívom azonnal Miss Jennyt. Szükségünk van építész szakemberek és gépek segítségére.
A Kövér Ellenőr boldogan újságolta Miss Jennynek, milyen felfedezést tett Thomas.
– Ez igazán nagyszerű! – örvendezett Miss Jenny is.
– Már küldöm is a csapatot.

Mindenki kivette részét az újjáépítés kemény munkájából.
Mivel Thomas fedezte fel a várost, a Kövér Ellenőr őt bízta meg a munkálatok felügyelésével. Thomasnak nagyon tetszett felelősségteljes megbízatása. Mindenkinek meg akarta mutatni, mire is képes ő. S hogy az ő szárnyvonala addig se maradjon árván, a Kövér Ellenőr egy új mozdonyt hozatott a szigetre a hétköznapi feladatok ellátására.
Másnap reggel a Kövér Ellenőr a brendhami kikötőbe ment, hogy megnézze az új mozdonyt, aki fényesebb, nagyobb és erősebb volt Thomasnál.
– Ő Stanley, fogadjátok szeretettel – mutatta be a Kövér Ellenőr.
– Hűha! Hogy Thomas mit fog ehhez szólni?! – ámuldozott Henry.
Thomas büszkélkedett Jamesnek az új pihenőhelyéről, a piros mozdony azonban nem sok érdeklődést mutatott az iránt. Inkább Stanleyről áradozott, az új mozdony barátságosságáról, meg arról, mennyire megkedvelte őt mindenki. Thomas nagyon kíváncsi lett rá.

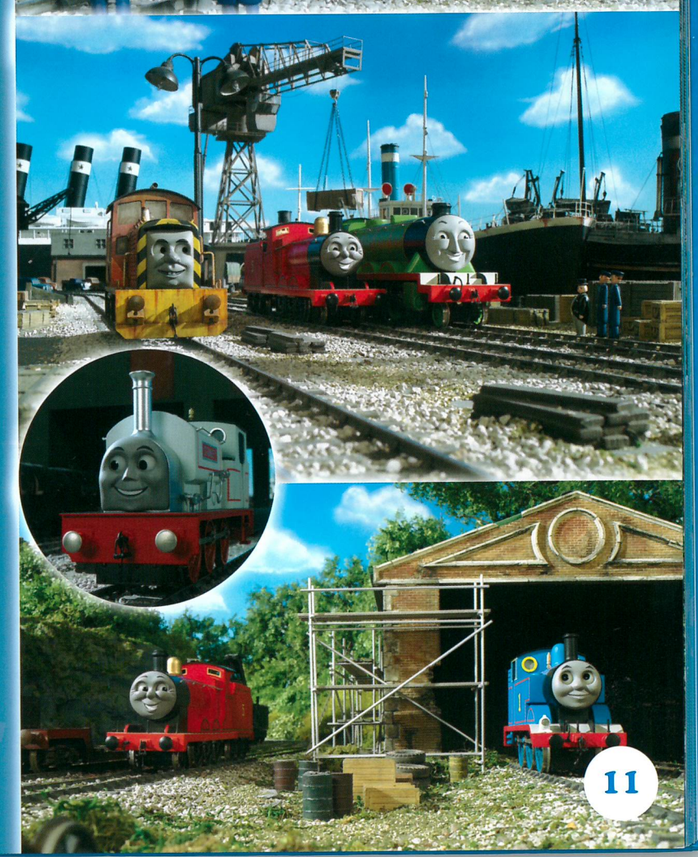

Thomas nehéz rakományt szállított a kikötőbe.
A mosó előtt haladt el, és megpillantotta
az új mozdonyt. Percy is ott volt vele, és
láthatóan nagyon jól mulattak.
Thomas úgy érezte, magára maradt.
Később Gordonnal találkozott egy elágazásnál.
Az egyébként igen büszke mozdony is csak
dicshimnuszokat zengedezett Stanleyről.
znap este, amikor Thomas fáradtan zötyögött haza,
meglepetten látta, hogy valaki elfoglalta a helyét.
Stanley állt ott és kellemes altatódalt fütyült.
– Szervusz, te biztosan Thomas vagy
– üdvözölte őt Stanley.
– Szervusz, Thomas! – kuncogtak a többiek.
homas azonban nem találta viccesnek a helyzetet.
Az új mozdony elfoglalta a helyét a fűtőházban,
megkapta a személyvagonjait, a munkáját... és
most már a barátai is hozzá pártoltak.
Megfordult és visszament Watertonba.

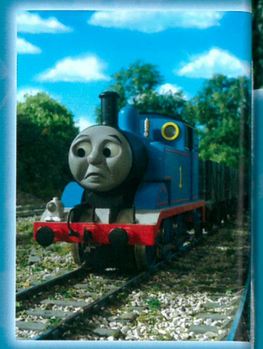

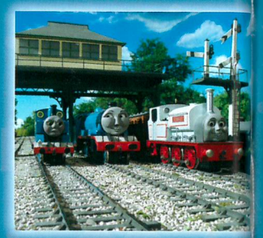

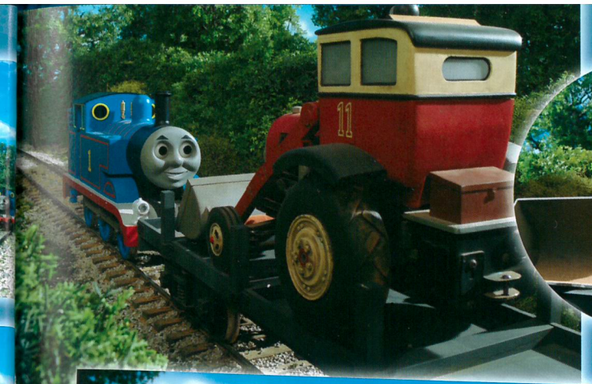

Thomas elhatározta, hogy másnap
bebizonyítja mindenkinek, mennyivel
jobban tud mindent csinálni, mint Stanley.
Keményebb munkára ösztönözte
az építkező csapatot. Ekkor azonban
megtörtént a baj. Thomas túl gyorsan
zakatolt az elöregedett vágányon, és
egyszer csak kisiklott.
– Ó, jaj! – Szerencsére senki sem sérült meg.
A Kövér Ellenőr odasietett Rockyval és
Edwarddal. Visszaemelték a sínekre
Thomast. A kis kék mozdonyon annyi
horpadás és törés keletkezett, hogy
a műhelybe kellett vinni.
– Stanley veszi át addig is a helyed.
Ez mindennél rosszabb hír volt
Thomasnak.

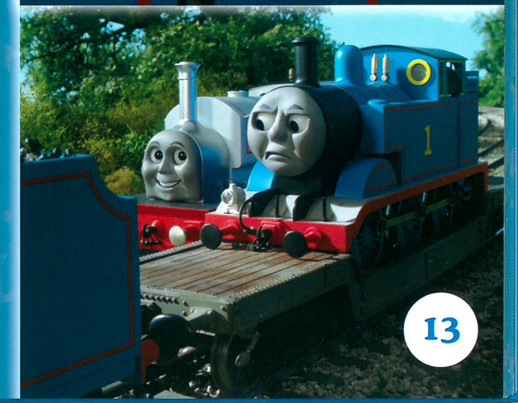

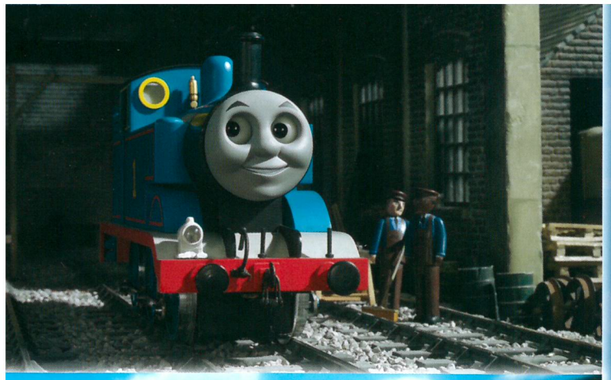

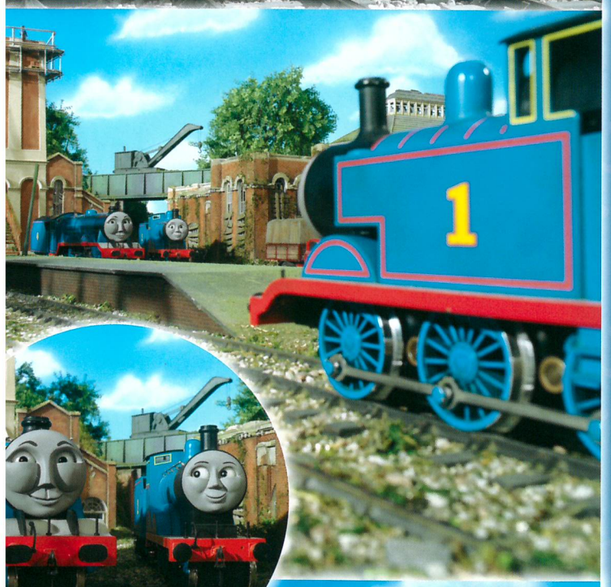

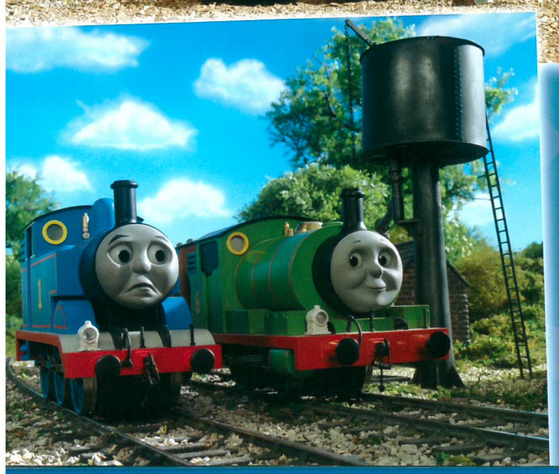

Amíg Thomast
a műhelyben javították,
mindennap
azt hallgatta a betérő
mozdonyoktól, milyen
Nagyon Hasznos is Stanley.
A kis kék mozdony
kazánját majd' szétvetette
a féltékenység.
– Én találtam Watertonra!
– pufogott.
– Visszatérek, és ismét
én leszek a munkálatok
felügyelője. Akkor majd
mindenki meglátja,
mennyivel hasznosabb
vagyok Stanleynél.
Amikor befejezték
a javítását, és jobb lett,
mint új korában,
Thomas szélsebesen
száguldott vissza
Watertonba. Útközben
találkozott Percyvel és
Gordonnal, valamint
Jackkel, Montyval és
Maxszal, akik annyira
elmerültek a Stanleytől
kapott munkálatokban,
hogy észre sem vették
Thomast. A kis kék
mozdony szomorúan
zakatolt tovább.
Ám szomorúsága hama-
rosan elszállt, amikor
beért az újjáépülő városba.
Sok minden megváltozott.
– Egek! A torony és
az elágazás úgy néz ki,
mint amilyen új korában
lehetett. Milyen gyönyörű
minden!

Thomas hamarosan rátalált
a Kövér Ellenőrre – és Stanleyre.
– Szervusz, Thomas – köszöntötte
kedvesen Stanley.
– Stanley jó munkát végzett.
Jól haladunk az építési munkálatokkal
– jelentette ki a Kövér Ellenőr.
– Ezért úgy döntöttem, hogy meghagyom őt
a megbízatásában, te pedig segíteni fogsz neki.
Thomas szinte fuldoklott a dühtől. Lecsúszott
a világ legfontosabb feladatáról!
Még aznap délután Stanley megkérte Thomast,
hogy rendezzen oda néhány áruszállító vagont.
– Nincs nálad jobb vagontoló, Thomas.
Ehhez a munkához valóban nagyon jól értett
a kis kék mozdony, és általában szívesen is
csinálta. Az azonban nem tetszett neki,
hogy a feladatot Stanleytől kapja.
Szomorúan rendezgette a vagonokat.
Bárcsak olyan lenne minden a szigeten,
mint régen... mielőtt Stanley megérkezett volna.
Már nagyon sok vagont tolt össze, és
erről eszébe jutott valami.

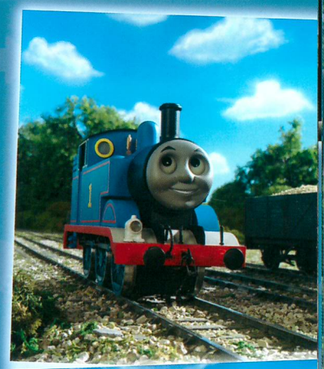

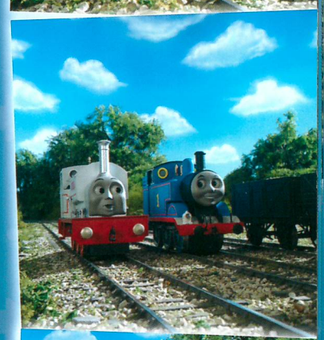

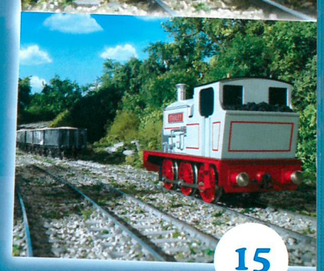

– Ha elég hosszú a kocsisor, Stanley sosem lesz képes felhúzni őket a hegyre. Mindenki látni fogja, hogy nem is olyan erős mozdony. Akkor talán visszakapom a megbízatást! – pöfögött magában.
– Szent kazán! Ez aztán a vontatmány! – kiáltott fel Stanley, amikor meglátta, mennyi vagont kéne elhúznia.
– Ugyan már! Meg se kottyan ez egy olyan erős mozdonynak, mint te! – füttyentett Thomas álságosan!
Stanley minden erejét latba vetve húzta a kocsikat.
Egyszer csak elszakadtak a csatolások, és az összes vagon elkezdett legurulni az emelkedőről. Gurultak, gurultak, egyre gyorsabban… és gyorsabban.
És nekirohantak a toronynak! Miután elült a torony összeomlása után a por, ott álltak a mozdonyok egy halom tégla és törmelék között.
Az összes eddigi munka kárba veszett.
Thomas tudta, hogy mindez az ő hibája, rettenetesen érezte magát.

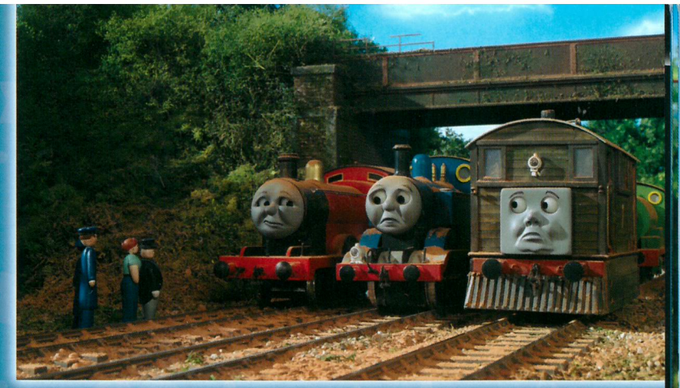

– Ez szörnyű! – kiáltott fel a Kövér Ellenőr elkeseredetten.
– Thomas, miért rendeztél ennyire sok vagont Stanleynek?
Thomas nagyon szégyellte magát, és nem felelt.
A Kövér Ellenőr mérges volt, a többi mozdony között pedig terjedni kezdett a pletyka, hogy Thomas szándékosan ártott Stanleynek, mert nem kedveli az új mozdonyt.
A Kövér Ellenőr aggódott, hogy esetleg nem készülnek el a munkálatokkal az ünnepnapra. Meghagyta hát az összegyűlt mozdonyoknak, hogy ezek után még keményebben dolgozzanak.
Thomas lassan eldöcögött, bűnbánat mardosta. Stanley észrevette, hogy milyen magára hagyott lett a kis kék mozdony, és magában nagyon sajnálta őt.

Beesteledett, és már mindenki elvonult pihenni, csak a szomorú Thomas nem. Meg akarta mutatni mindenkinek, milyen Hasznos Mozdony is ő, ezért a takarítás után szó nélkül tologatni kezdte a vagonokat mindenfelé Watertonban.

– Ha minden vagont félreállítok a mellékvágányokra, a fővonalak szabadok lesznek holnapra, és ismét szeretni fognak.

Akkor a Kövér Ellenőr vissza fogja adni nekem a megbízatást.

Már csak az öreg Morgan-bánya előtt árválkodott egy rozoga vagon. Thomas odagördült, és nagyot lendített rajta. Ám a nagy lendülettől a vagon beleszaladt a bányába!

– Ez meg hova tűnt? – A kis kék mozdony utánaeredt, és bepislogott a bejáraton.

– Be kell fejeznem a munkát – töfögött. – Azért is megtalálom azt a vagont! – És bedöcögött a bányába…

Nagyon sötét volt odabent. Az alagút mélyén megpillantotta a szökevény vagont, ahogy gurul egyre beljebb a lejtőn. Aztán eltűnt egy kanyarban.

– Ezer szikra és parázs! Utána kell mennem!

– Juhéééé! – füttyentett. Aztán: – Jujujjj – kiáltott. Egyszerre izgalmas és ijesztő is volt az utazás. Már majdnem utolérte a vagont.

– Nem menekülsz előlem! – kiáltott diadalmasan.

Csakhogy nem vette észre a közeledő elágazást. A vagon jobbra suhant. Thomas azonban balra száguldott… az alagút vége pedig le volt zárva!

– Ó, jaj! – kiáltott Thomas, ahogy egyenesen a bedeszkázott torlasznak hajtott, és lesiklott a sínről. Most ott állt a kis kék mozdony a sötét bánya mélyén, egy nagy pocsolyában. Mindennek a tetejébe még a tüze is kialudt.

És olyan messze volt mindenkitől, hogy nem hallhatták a sípolását.

Másnap reggel Stanley és a többiek megérkeztek a munkába.
– Hol van Thomas? – nézett körül Stanley.
A mozdonyok is nézelődtek jobbra-balra, de Thomas nem volt sehol.
– Látta valaki Thomast? – kérdezte James a kis mozdonyokat az elágazásnál. De senki nem emlékezett, mikor és hol látta utoljára a kis kék mozdonyt.
Percy Jacket és csapatát kereste fel. – Nem találjuk Thomast.
Ti nem láttátok őt valahol? – De az építőcsapat akárhogy törte a fejét, nem tudták, merre mehetett Thomas.

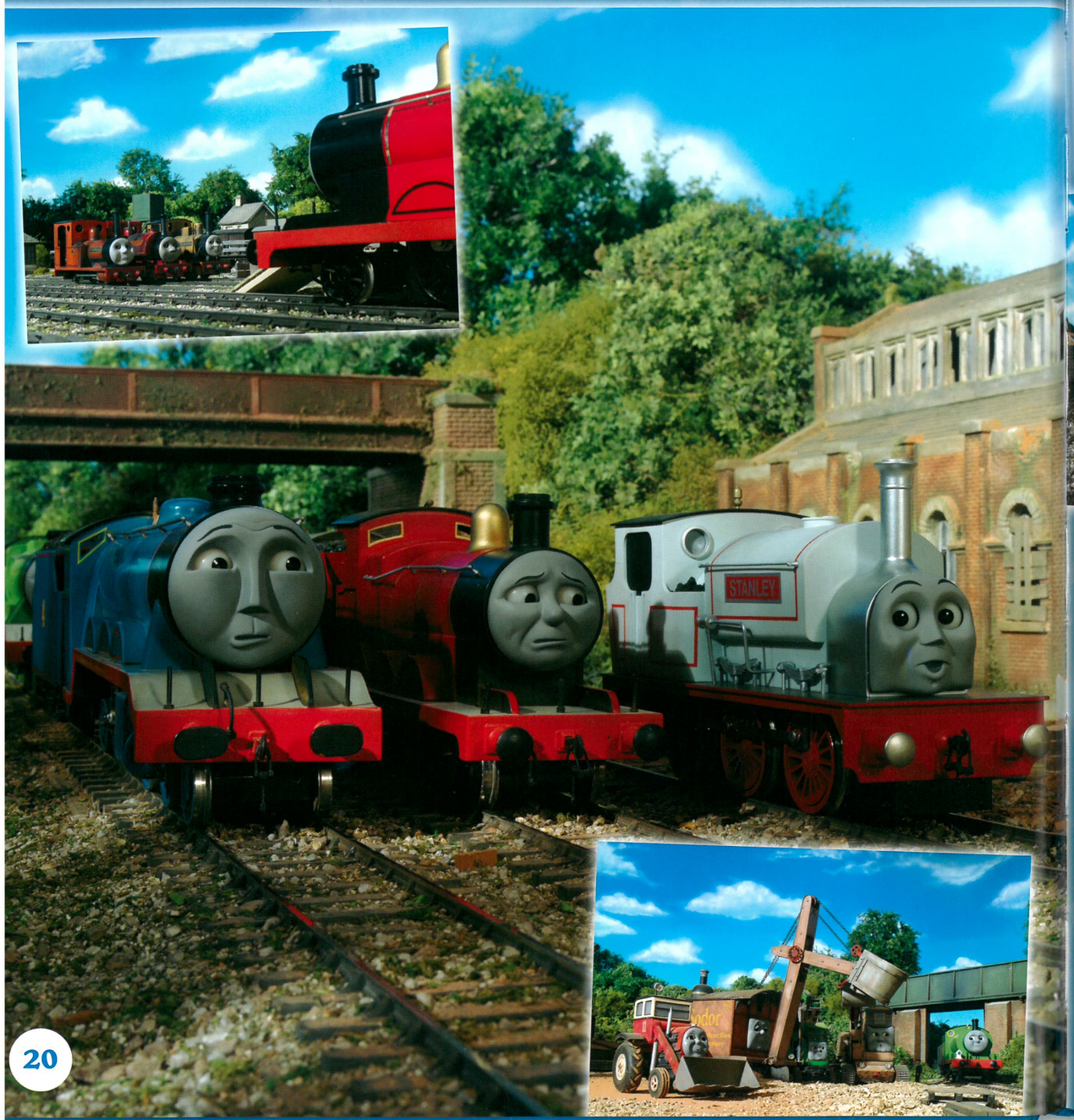

Közben Thomas a bányafolyosón úszkált a vízben, mikor észrevette, hogy egyre gyorsabban viszi az ár.
– Ezer szikra és parázs! – kiáltotta, ahogy keresztülzubogott a barlangon.
Kint, a szigeten mindenki a kis kék mozdony keresésére indult.
Megnézték a kőfejtőnél.
Keresték a kikötőben.
Körbejárták az egész szigetet.
Kutatták a hegyeken és a völgyekben. De mintha a föld nyelte volna el Thomast!

Ekkor Stanleynek eszébe jutott valami. – Talán a Waterton körüli elhagyatott pályák valamelyikén rekedt. Megkeresem. A hegyekben Stanley egyre csak füttyentgetett. – Hol vagy, Thomas? – De csak a saját visszhangja válaszolt.

A bányában a víz egyre sebesebben vitte Thomast. Hirtelen egy vastag növényfalat áttörve kirepült a kis kék mozdony a szabadba, átlendült egy vízesés és egy szakadék fölött, majd nagy csattanással földet ért a szemközti sziklás hegy tetején. Aztán lecsúszott a hegyen... ...körülötte mindenfelé fák és sziklák voltak.

– Segítség! – hörögte Thomas megrekedve a bozótosban. Látta, hogy nem messze tőle van egy régi vágány, de ugyan hogyan juthatna vissza? Bárcsak Watertonban lehetne megint! Bánatosan gondolt vissza az utóbbi napok eseményeire, nagyon bánta már, hogy bajt okozott Stanleynek.

Stanley eközben már majdnem minden szegletét bejárta
Sodor-szigetnek. Szerette volna megtalálni a kis kék mozdonyt,
de már vissza kellett térnie az újjáépülő városba.
Még egyszer füttyentett egyet…
egy utolsót. És ekkor Thomas meghallotta őt.
– De hisz ez Stanley! – ámult el Thomas.
Utolsó erejével a kis kék mozdony
megfújta a sípját, olyan erősen, ahogy csak bírta.
Stanley meghallotta őt! – Thomas! Itt vagy? – kiáltotta.
– Stanley! – sóhajtotta erőtlenül. – De örülök, hogy itt vagy!
– Thomas! – fütyülte Stanley. – Mit keresel te itt?
– Igazán Hasznos Mozdony akartam lenni – lihegte a kis kék mozdony.
És elmesélt mindent az ámultan figyelő Stanleynek.
– Ne félj, egykettőre visszaraklak a sínre – biztatta Stanley, és azonnal
magához csatolta Thomast.

Húzta és vonta teljes erejéből. Thomas nagyon nehéz volt,
de Stanley nem adta fel.
– Megcsinálom! – szuszogta Stanley, és egy nagy rántással
visszazökkentette barátját a sínre.
– Hurrá! – örvendezett Thomas.
Ebben a pillanatban egy hatalmas reccsenés hallatszott.
Stanley kazánjában eltörött egy szelep.
Most Stanley lett mozgásképtelen.
– Ne aggódj! – vigasztalta Thomas. – Most én fogok segíteni rajtad.
A te szeneddel hazaviszem mindkettőnket.
Stanley mosolygott.
Nem telt bele sok idő, Thomas kazánjában vígan bugyborékolt
a víz, és csak úgy ontotta a gőzt a kéménye.
– Látod, Stanley, megy ez! – pöffentett boldogan.
Stanley visszamosolygott.

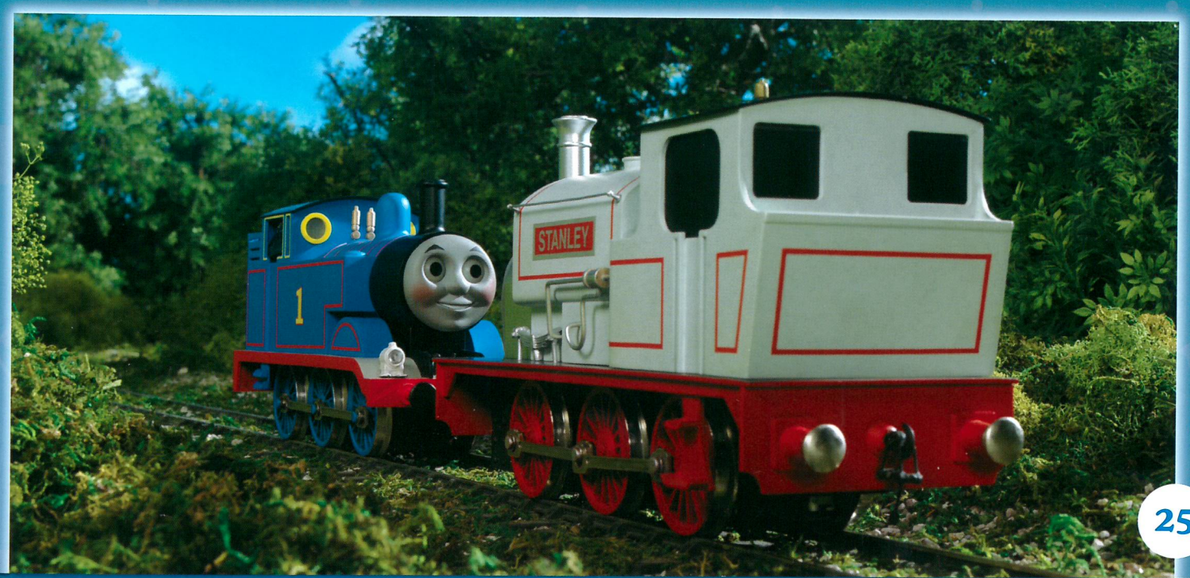

Nagy boldogság és büszkeség töltötte el Thomast, hogy
hazajuttathatja új barátját, Stanleyt.
Stanley és Thomas megérkezett a watertoni elágazáshoz.
Amikor a többi mozdony meglátta Stanleyt és Thomast együtt,
olyan éljenzésbe csaptak,
hogy az egész város visszhangzott tőlük.
A hírek gyorsan terjednek Sodoron. – Megkerült Thomas!
– fütyültek a mozdonyok.
– Stanley megmentette Thomast, Thomas pedig Stanleyt
– foglalta össze a Kövér Ellenőr a nagy eseményt.

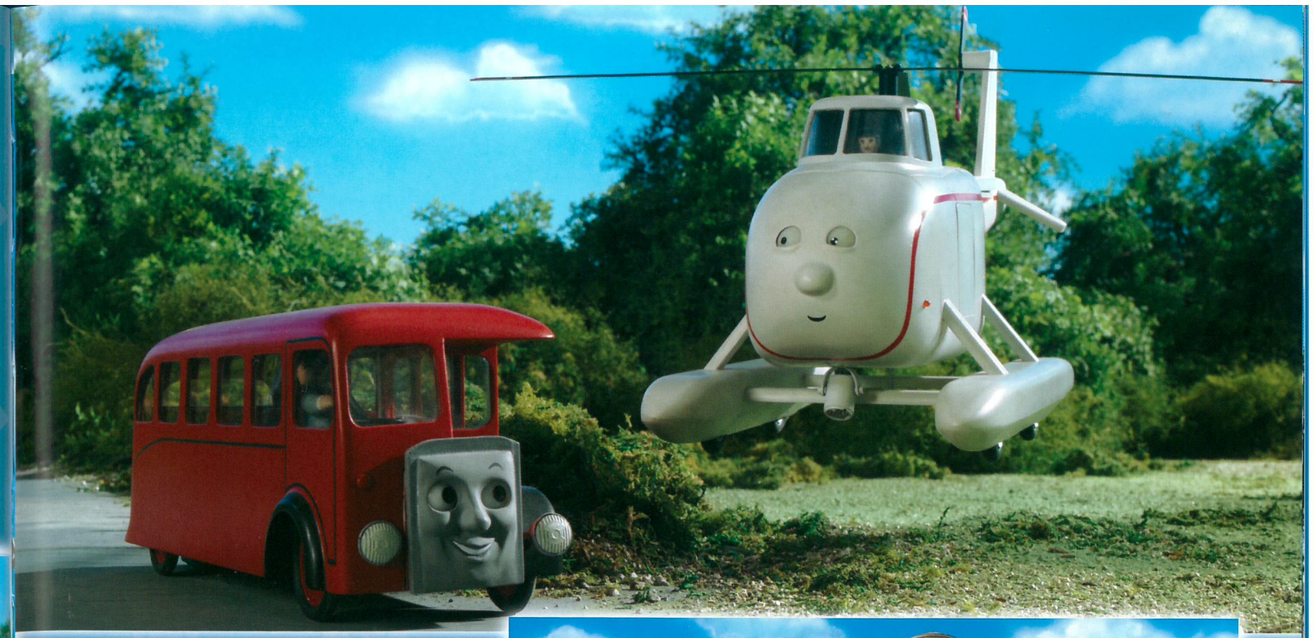

Harold Bertie-től,
a busztól kapta
a hírt, és szárnyalt
vele mindenfelé
a szigeten.
Másnap reggel
Thomas begördült
Watertonba. Percy és
Stanley
a torony újjáépítésén
munkálkodtak, ami
majdnem készen volt.
Thomas rájuk mosoly-
gott. Már nem bánta,
hogy Stanley
a szigetre érkezett.
És boldog volt, hogy
ismét érezte,
mennyi csodálatos
barátja van.
– Hogy is tarthattam
bármit is fontosabb-
nak náluk? – pöfögött
csendesen
az ütközőjébe.

Nemsokára megérkezett a Kövér Ellenőr is.
– Nagyszerű munkát végeztetek! – harsogta boldogan.
– Nagy Waterton újjászületett a sodori ünnepnapra.
– Kérem, uram – szólalt meg Thomas. – Lehetne, hogy Stanley szállítsa a polgármestert a megnyitóra?
– Igazán ezt akarod, Thomas? Ez lett volna a te „különleges feladatod" jutalmul – nézett rá komolyan a Kövér Ellenőr.
– Igen, uram, biztosan ezt akarom – mosolygott a kis kék mozdony.

Üdvözlünk Nagy Watertonban!

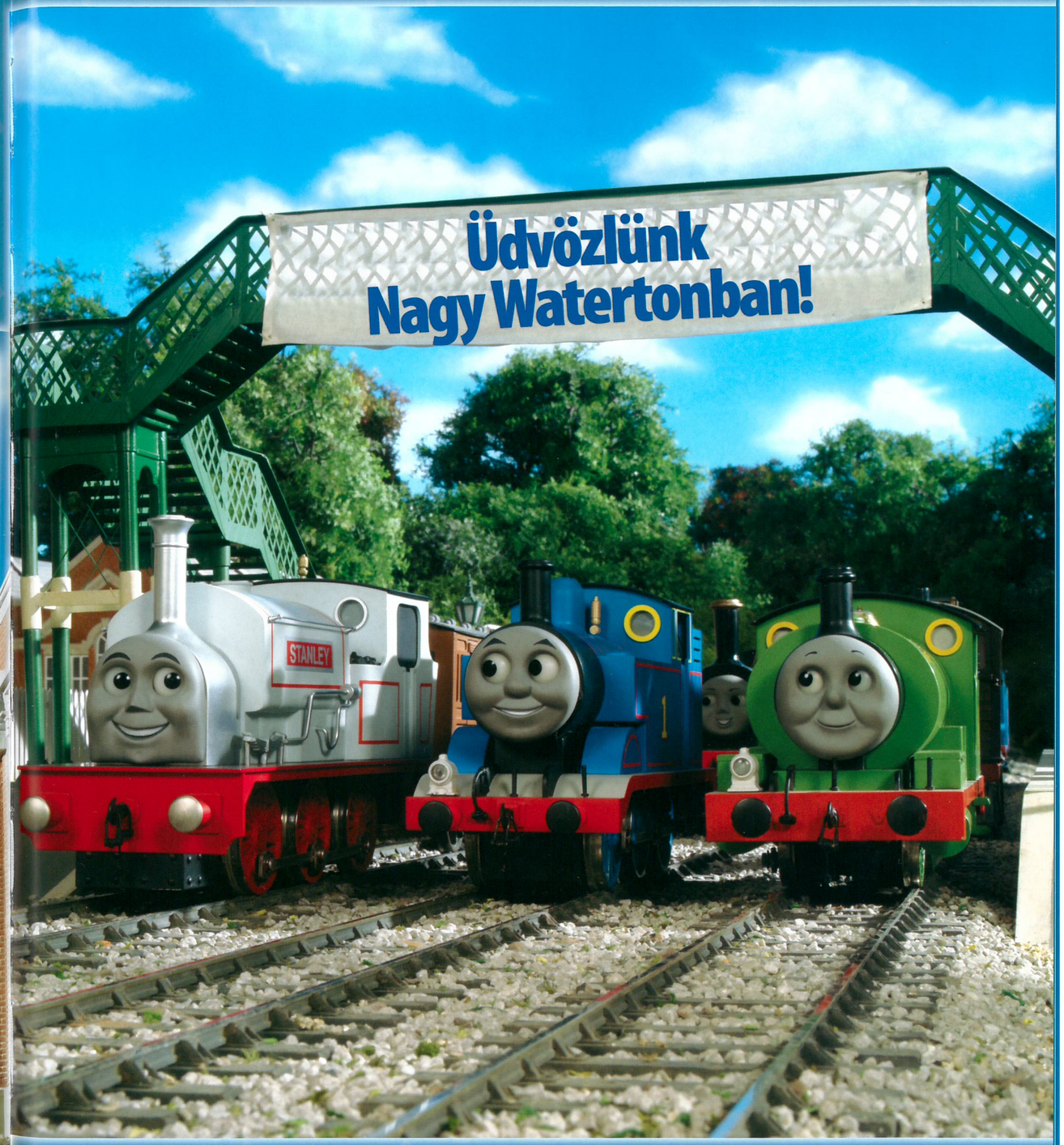

A nagy napon csodálatos idő volt. A polgármestert Stanley hozta Watertonba. A Kövér Ellenőr sugárzó arccal érkezett a helyszínre. – Üdvözlök mindenkit! Ez a nap a legnagyszerűbb Sodor történelmében. – És Kürtősy asszony, a Kövér Ellenőr felesége átvágta az ünnepi szalagot egy hatalmas ollóval.

– Thomasnak hála Nagy Waterton nem marad tovább elfeledve. Stanleynek pedig az újjászületését köszönhetjük. Ünnepeljünk együtt! – A Kövér Ellenőr hangja büszkén zengett.
És ekkor zajt hallottak a fejük fölött. Felnéztek az égre... és meglátták a sugárhajtású repülőgépet, Jeremyt! Magasan repült... Nagy Waterton fölött tett egy tiszteletkört. A mozdonyok dudáltak, sípoltak és tülköltek. Jack és a csapata boldogan éljenzett. Az emberek tapsoltak.

– Mindannyian Igazán Hasznos Mozdonyok vagyunk
– pöffentett Thomas boldogan.
Még soha nem érzett ekkora örömöt.

Mindenki Sodor legnagyobb
ünnepnapjára készülődik.
Thomas a nagy sürgés-forgásban
egy elhagyatott városra bukkan.
A Kövér Ellenőr nagyon megörül a felfedezésnek,
úgy dönt, a város újjáépítésével köszöntik az ünnepet.
Thomas kapja a megtisztelő feladatot,
hogy felügyelje a mozdonyok munkáját,
ám egy baleset következtében a műhelyben kell
töltenie egy kis időt. Ezalatt azonban helyét
az új mozdony, Stanley veszi át, de nemcsak a munkában,
hanem a barátok között is.
Vajon milyen nagy felfedezés vár még Thomasra és barátaira,
amíg minden készen nem áll a nagy ünnepre?

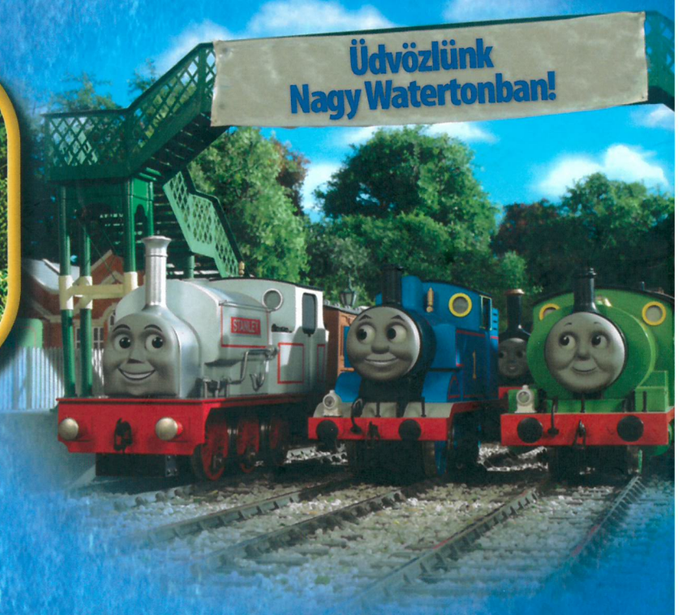

Megjelent:

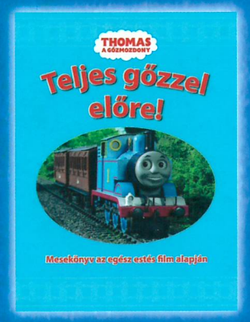

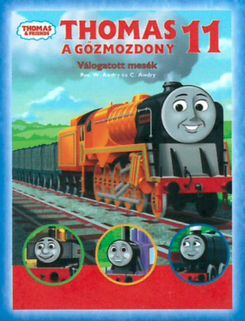

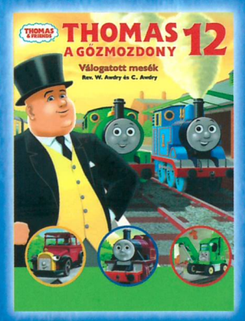

www.thomasandfriends.com

HiT entertainment
399976 357187
EGMONT
www.egmont.hu

Kóborló Antikvárium